

belige Ordning af de kirkelige Forhold ved en saadan provisorisk Foranstaltning for visse Forhold, som dem, hvorom der her handles. Jeg kan ogsaa meget vel tænke mig, at saadanne Skrupler som de, der ere omtalte med Hensyn til saadanne Tilfælde, som behandles i § 2, i andre Retninger kunne gjøre sig gjældende f. Ex. hos Folketjirrens Medlemmer, naar de f. Ex. ikke syntes om den Maade, hvorpaa de kirkelige Handlinger efter Ritualet blive udforte, eller de i andre saadanne Henseender kunde ønske Forandring; og da veed jeg i Sandhed ikke, hvorfor man skal respectere den ene Skrupel af saadan Art mere end den anden, saaledes at man til en Tid, da Forholdenes Ordning i det Hele ikke foreligger, skulde træffe en saadan midlertidig Foranstaltning, som den, hvortil nærværende Lov indskrænker sig. Jeg har ved at beskæftige mig med Lovforslaget i det Hele fundet Mindre imod, at Loven gaaer ud paa at ordne de Forhold, som behandles i § 1, hvor jeg vel kan indsee, at der foreligger en Nødvendighed derfor, end at den tillige har indbefattet under sit Omraade de Forhold, som ere Gjenstand for dens § 2. Dette gjælder navnlig med Hensyn til Ægteffabet; thi det maa jo erkjendes, at man i Henseende til det indgribende Spørgsmaal om Ægteffabet vel kan finde, at der ikke er tilstrækkelig Grund for Tiden til fra Lovgivningens Side at omordne Forholdet i en Sphære, hvor man dog, naar man gaaer over til at behandle Stillingen for Exempel med Hensyn til Børnene, kunde mene, at der dog maatte træffes Foranstaltninger, og jeg troer derfor, at man meget godt kan gaae ind paa det Æmne, der behandles i § 9, uden at man derfor behøver at omstyrte det Bestaaende i Henseende til, hvad der er Gjenstand for §§ 2 og 8.

Ordføreren: Jeg har ikke gjerne villet benytte den Forret, jeg som Ordfører har til

at tale flere Gange, og har derfor udsat at tale hyderligere i Sagen, indtil de øvrige Medlemmer af Thinget, der vilde yttre sig, vare fremkomne med, hvad de agtede at fremføre. Nu er Tiden saa langt fremrykket, at jeg baade for min Skyld og for Thingets Skyld maa indskrænke mine Bemærkninger saameget som muligt. Den høitærede Cultusminister har antaget, at det var en uberettiget Indskrænkning, den Fraction af Udvalget, hvortil jeg hører, havde gjort i Fortolkningen af Grundlovens § 84, naar man siger, at den ikke angaaer saadanne Rettigheder, der ere bestingede af en vis Religion eller af at høre til et vist Troessamfund. Det forekommer mig dog at være aldeles indlysende, at Grundloven, ved at tilstaae Medlemmerne af ethvert Troessamfund alle politiske og borgerlige Rettigheder, ikke kan tage Hensyn til de særegne Rettigheder, som forudsætte et Forhold til en bestemt Troesskjsendelse, saaledes for Exempel, at de, der høre til en anden Troesskjsendelse end Folketjirrens, ikke alene ere udelukkede fra umiddelbart at blive Lærere i Folketjirken, men ogsaa fra Embeder, der have Folketjirrens Ledelse og Fremme til Formaal. Der blev saaledes i den grundlovgivende Forsamling opkastet det Spørgsmaal, om Cultusministeren behøvede at høre til Folketjirken, eller om dette Embede kunde beklædes for Exempel af en Jøde. Det er altid forekommet mig, at det gav sig af sig selv, at dette Spørgsmaal maatte besvares derhen, at han ikke kunde det. Man siger endvidere, at den Rettighed, som man vil negte fremmede Religions-Beskyndere, er en almindelig borgerlig Rettighed, til Exempel at indgaae Ægteffab, men der er Ingen, der nægter en udenfor Folketjirken staaende Ret til at indgaae Ægteffab, men Spørgsmaalet er kun, hvorvidt man kan dispensere fra de Former, der udtræves til Ægteffab.